

72.

En sørgelig Tildragelse,

som hendte i Melø den 22de Januar 1859, da Karl Tommassen Kilvig skulde opdrage sin Line tæt ned for Landet; han havde med sig sin ældste Søn, 12 Aar gammel, og en Pige. Veiret var stille, da han reiste; men da han var kommen til sit Bestemmelsessted, var det ligesom Gud udsendte Esaias med Budet: Beskik dit Hus; thi Du skal dø. Og heraf bør Enhver betænke, at den sidste Dag er usikker, og kan lige saa vel være i Dag som i Morgen, da vore Dage paa Jorden ere som en Skygge, og her ikke er vort Blivested.

1. Krøn. 30, 15.

Forfattet af

2. 5. 1.

Tromsø, 1859.

Førlagt af M. Urdal. S. B. Fosb's Bogtrykkeri.

V box 19:541

En kristen Sjæl maa staa paa Bagt, Dg paa sin Vandring
give Agt, At Foden ikke glider, Da Veien smal og farlig er,
Belagt med Moie og Besvær. Der mangt et Stød vist møder,
Som kun vort Suk forøger.

2. Dg denne Vei vi vandre maa, Om vi den Glæde skal
opnaa, Som Gud i Ordet lover Den som til Enden bliver ved
At kjempe for sin Salighed, Dg naar da ved Guds Trone Den
skjønne Livsens Krone.

3. Men for vi denne kan opnaa, Da maa vi her fra Verden
gaa Som Folgesvend med Døden. Vi maa af Verden blive kjed,
Dg smage Alt som Bitterhed, Hvad som er skjont at stue, For-
øger kun sin Lue.

4. Skjont Døden er ei altid kjær, Den en Fredsforstyrer
er, Naar den uventet kommer, Dg den har ofte ved sin
Braad frafskillet Ven fra Ven paa Jord, Som Smerte stor
medfører For den som Sorgen rører.

5. I Naboeegnen nhligen har den frarevet os en Ven, en
Fader og Forsørger, Som i sin bedste Kraft og Aar Kun øvet
Hjelp til deres Kaar, Som nu forladede kvindre Ved sorgfuld Mo-
ders Side.

6. Han var fast ved sit Hus og Hjem Til hver en Tid og
hver en Stund, Dg sjelden Volgen pløiet. Han levede som A-
bel god Af Faar og Jord som han forstod, Dg ei som Fædre
mange Maa hen til vilden Strande.

7. Men Gud ham det i Sinde gav At han skuld' ud paa
dyben Hav Fra Landet med sin Line Dg senke den paa Ha-
vets Bænd, Dg den opdrage om en Stund, Som han opmærk-
som bier, Da Dødens Budskab tier.

8. Da Livets Timeglas's Sand Udrunden var, han strax
fra Land Med Son og Pige reiste, Dg hastede hen til det Sted,
Hvor han sin Stav skuld' lægge ned Dg Alt fra sig hengive,
Dg ned i Graven stige.

9. Thi da han kom hen til det Sted, Som var hans sid-
ste Diemed, Da spændte Gud sin Bue. For han som raader
over Alt, han gav da Vinden saadan Kraft, At mangt et Hjer-
te hæved For dem paa Søen straved.

10. Dg det ei længe varet har For Baaden den omkasket
var Dg Mand og Pige døde. Men lille Son paa Hvelvet kom,
Skjont Baaden to Gang kastes om, Saa styrket Gud hans
Hænder Dg hannem Hjelp tilsender.

11. Men Konen selv sig Budskab bar, Da hendes Die seet
har Til Stedet, hvor det skede. O hvilken Smerte for din
Sjæl. Du fik ei byde ham For vel, Dg ikke Affked tage Med
din saa kjære Mage.

12. Du stod i Hjertet vist beklemt, Dg Sorgens Harpe
var opstemt For dig med Klage-tonen. Her hjælp ei Ven, her
hjælp ei Naab, Nei deres Svar det blev din Graad. Det blev
dig snart at tænke, At Du bar Navnet Enke.

13. Men kjære giv dig i Guds Magt, For han som har
den Byrde lagt Paa dine svage Skuldre, Han vil vel ogsaa
lette den, Dg vil dig hjælpe som en Ven, Dg Du maa skjont
med Smerte Ham takke ud af Hjerter.

14. Tænk at Du ogsaa engang skal Forlade denne Jam-
merdal. Om Du blev nu tilbage, Saa skal Du dog gjense
ham der, Hvor jeg vil ønske at hans Sjæl Nu fri fra Sorg og
Plage Sig fryder med de Glæde.

15. Det er vel tungt for dig at see, At dine Born to
Gange tre, Er som forladede Fugle. Men Gud han det jo lo-
vet har, At han vil være til Forsvar For Hver som her forla-
des, Saa de skal ikke stades.

16. Dg mange skjønne Bignelser Os Skriften viser om
Enhver Som her forladt har været. Thi da han tog fra Ester
hen Fader og Moder, han en Ven Til hende monne sende,
Som hendes Nød afvendte.

17. Da Mephiboset blev forladt Af Fader, han strax fik
en Plads ved Davids Bord at æde. Dg om det nu seer far-
ligt ud, Saa frygt dog ei, thi Gud er Gud, Han sørger for de
Yoder, hvortil Du kaldes Moder.

18. Dg fremfor Alt Veninde kjær, Tænk at Du her en
Fremmed er I dette Synds Sodoma. Du maa attraa et bedre

Hjem, Dg bede Gud at han derhen Din Sjæl af Raade tage
Fra Sorrig, Suk og Plage.

19. For naar Man er i Lyffens Skod, Da tænkes ikke
paa den Rod, Som os saa ofte møder, Naar Gud vil række
Haanden ud Dg boie os efter sit Bud, Saa vi skal alt forsfage
Dg Korset paa os tage.

20. Naomi var i Moab glad, Da hun og Glimelik sad
I Fred og gode Dage. Men Døden sig imellem smeg, Dg Man-
den bort til Graven drev, Dg Sonner to tillige. Hvad kunde
hun vel fige.

21. Men Herren som er altid god, Han gav og hende
Kraft og Raad Til rette Gjem at vandre. Saa følg Du ogsaa
Herrens Bud, Dg drag dit Sind fra Verden ud, Dg taal din
fotte Plage, Som snart skal Ende tage.

22. Den Pige som med Manden var, Et Diebarn tilbage
har, Som ei kan Sorgen sole, Det kan ei nævne Moders Navn,
Det kan ei mindes Moders Favn, Men glad og uden Klage,
Det er i disse Dage.

23. Men Gud han al Ting styrer saa, At det til Gode
tjene maa For dem som hannem elske. Saa kan vel Ingen
granske ud Hans Hensigt her med Dødens Bud. Men dette
vor os Alle Dyrække af vor Dvale.

24. Saa det nødvendigt er for Hver, At forge for sin
arme Sjæl I disse Raadens Dage. Thi naar den frelses, vin-
des Alt, Men tabes den, af hvor den saldt, Derom vor Frel-
ser taler, Dg for sit Ben afmalder.

25. Saa vil jeg da i Jesu Navn Befale dig i Herrens
Favn, Som Sorgen har nedboiet, Dg ønske at Du engang skal
Gjenfinde blandt de Frelstes Tal Din Mand og Børn tillige
I søde Himmerige.